

O TOBĚ

thriller

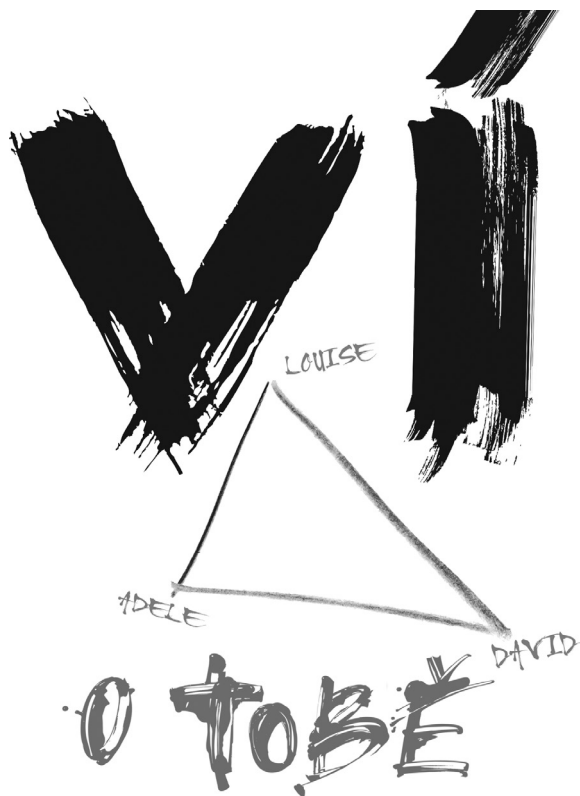
„Sarah Pinborough se stane vaší novou obsesí.“
– Harlan Coben

sarah pinborough

sarah pinborough

VIOTOBÉ

sarah pinborough

Přeložila Hana Sichingerová

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © Sarah Pinborough 2017

Translation © Hana Sichingerová, 2017

Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-631-6 (pdf)

Tři mohou zachovat tajemství,
jsou-li dva z nich mrtví.

–Benjamin Franklin

Pro Tashu

Nelze to vyjádřit slovy.

Vše, co mohu říct, je, díky za vše a drinky platím já.

PRVNÍ ČÁST

1

TEHDY

Každou hodinu se štípní a řekni si: JSEM VZHŮRU.

Podívej se na svoje ruce. Spočítej si prsty.

Podívej se na hodiny (nebo hodinky), pak se koukni jinam a zase na hodiny.

Zůstaň v klidu a soustřeď se.

Mysli na dveře.

2

POZDĚJI

Téměř svítalo, když to konečně skončilo. Po plátně nebes pluly šedivé cáry. Džíny měl obalené suchými listy a blátem a na jeho zesláblém rozbolavěném těle usychal v chladném vlhkém vzduchu pot. Stalo se něco, co nešlo vzít zpátky. Děsivý, nezbytný čin. Konec a začátek se už navždy spojily do jednoho. Skoro čekal, že se to odrazí ve vzhledu světa, změní se, ale země i nebe zůstaly stejně šedavé a ani stromy se netřáslly hněvem. Žádný plačtivý šepot větru. Žádné kvílení sirén v dáli. Les byl stále jen lesem a země zemí. Dlouze si vzdychl a překvapilo ho, že se cítí lépe. Čistý. Nové svítání. Nový den.

V tichu kráčel k troskám domu v dálce. Zpět se neohlížel.

3

NYNÍ

ADELE

David konečně přichází domů a já mám ještě za nehty bláto. Cítím, jak se mi bolestivě zarývají hluboko do polštářků dlaní. Když zaklapnou přední dveře, nervozitou se mi zvedne žaludek. Chvilí pozorujeme jeden druhého z opačných konců dlouhé chodby našeho nového viktoriánského domu, mezi námi jen pruh dokonale vyleštěného dřeva, než se otočí, trochu zavravorá a zahne do obývacího pokoje. Zhluboka se nadechnu a vydám se za ním. Trhnu sebou pokaždé, když tvrdý podpatek mých střevíců klapne o podlahu. Nesmím se bát. Musím to napravit. *Musíme* to napravit.

„Uvařila jsem večeři,“ snažím se, aby to neznělo moc naléhavě. „Jen stroganov. Jestli jsi už večeřel, můžu ho schovat na zítra.“

Odvrací se ode mě, zírám na police zaplněné knihami, které z krabic vybalili stěhováci. Snažím se nemyslet na to, jak dlouho byl pryč. Střepey jsem uklidila, podlahu zametla a vytřela, zahradu dala do pořádku. Všechny důkazy předchozího běsnění zmizely. Po každé sklenici vína, kterou jsem vypila, jsem si vypláchla ústa, aby ho ze mne necítil. Nemá rád, když piju. Jen občas sklenku dvě ve společnosti. Nikdy sama. Ale dnes večer jsem si nedokázala pomoci.

Osprchovala jsem se, a i když se mi nepodařilo úplně dostat špínu zpod nehtů, vzala jsem si šmolkově modré šaty, boty, které se k nim hodí, a nalíčila se. Ani stopa po slzách a boji. Chci, abychom na všechno zapomněli. Tohle je náš nový start. Náš nový začátek. Musí být.

„Nemám hlad.“ Podívá se na mě. V jeho očích vidím skrytou nenávisť a ze všech sil se přemáhám, abych se nerozplakala. Myslím, že tohle odcizení je horší než jeho vztek. Všechno, na čem jsem s takovým úsilím pracovala, se hrouť. Je mi jedno, že už je zase opilý. Chci jen, aby mě zase miloval jako kdysi. Ani si nevšiml, jaké úsilí mě to stálo, od chvíle, co utekl ven. Jakou mi to dalo práci. Jak vypadám. Jak moc jsem se *snažila*.

„Jdu si lehnout,“ řekne. Nepodívá se mi do očí a já vím, že tím myslí pokoj pro hosty. Dva dny od našeho nového začátku a on se mnou nebude spát. Cítím, jak se propast mezi námi zase rozšiřuje. Brzy přes ni jeden na druhého nedohlédneme. Opatrně mě obejde a já mám chuť dotknout se jeho paže, ale mám strach z toho, jak zareaguje. Zdá se, že je ze mne znechucený. Ale možná je znechucený sám ze sebe a jen to vyznačuje mým směrem.

„Miluju tě,“ vyslovím tiše. Nenávidím se za to. Neodpoví, jen vrávoravě stoupá po schodech, jako bych tady nebyla. Slyším, jak se jeho kroky vzdalují, a pak se zavřou dveře.

Chvilí civím do místa, kde před chvílí byl, a naslouchám přerývanému tlukotu svého srdce, pak se vrátím do kuchyně a vypnu troubu. Neschovám to na zítra. Při vzpomínce na dnešek by jídlo zhořklo. Večeře je v troskách. Náš vztah je v troskách. Občas mě napadá, zda mě nechce zabít a celé to skončit. Zbavit se břemene na svém krku. A možná nějaká část ve mně chce zabít jeho.

Jsem v pokušení dát si další sklenku zakázaného vína, ale odolám. Už takhle jsem na dně a další hádku neustojím. Možná ráno zase budeme v pořádku. Vyměním láhve a on se nikdy nedozví, že jsem vůbec pila.

Chvilí vyhlížím do zahrady, pak konečně vypnu venkovní světla a v okně spatřím svůj odraz. Jsem krásná žena. Pečuju o sebe. Proč mne už nemiluje? Proč po tom všem, co jsem pro něho udělala, nemůže náš život být takový, v jaký jsem doufala, jaký jsem chtěla? Máme spousty peněz. On má kariéru, jakou si vysnil. Já se vždy ze všech sil snažila být dokonalá manželka a zařídit mu báječný život. Proč nedokáže zapomenout na minulost?

Ještě chvilku se utápím v sebelítosti a se vzlykáním čistím žulovou linku, pak se zhluboka nadechnu a seberu se. Mu-

sím se vyspat. Pořádně se vyspat. Vezmu si prášek, abych tvrdě usnula. Zítřek bude jiný. Musí být. Odpustím mu. Pokaždé mu odpustím.

Miluju svého manžela. Miluju ho od chvíle, kdy jsem ho poprvé uviděla, a nikdy ho milovat nepřestanu. Nevzdám to. Nemůžu.

LOUISE

Jména vynecháme, ano? A práci také. Žádné nudné tlachání o životě. Pojďme si povídat o skutečných věcech.

„Fakt jsi tohle řekla?“

„Ano. I když,“ přiznám, „vlastně to řekl on.“

Zrudnu. Před dvěma dny, v půl páté odpoledne, u prvního zapovězeného odpoledního Negroni to znělo romanticky, ale teď mi to přijde jak z laciného tragikomického románu. Čtyřiatřicetiletá žena se v baru nechá obloudit sladkými řečičkami muže svých snů, ze kterého se vyklube její nový šéf. Ach bože, chce se mi z toho všeho umřít. Hrozná situace.

„Jasně že on.“ Sophie se rozesměje, ale okamžitě se snaží přestat. „Žádné nudné tlachání o životě. Jako třeba ten nicotný fakt, že jsem ženatý.“ Koukne se mi do očí. „Promiň. Vím, že to není k smíchu, ale stejně mi to přijde směšné. Chápu, že jsi s mužskými vypadla ze cviku, ale po tamtom jsi přece musela poznat, že je ženatý? Ale už ti s tím novým šéfem dám pokoj. Je to fakt nechutná směla.“

„Vážně to není moc k smíchu,“ namítnu, ale usmívám se. „A mimochodem, ženatí chlapi jsou tvoje parketa, ne moje.“

„To je fakt.“

Věděla jsem, že mi Sophie pomůže, abych se cítila lépe. Je s ní legrace. Živí se jako herečka – i když se spolu nikdy ne bavíme o tom, že kromě dvou neúspěšných televizních seriálů léta v ničem nehrála – a navzdory svým početným záletům je odjakživa vdaná za hudebního producenta. Se-

známily jsme se v předporodním kurzu, a přestože žijeme naprosto odlišné životy, padly jsme si do noty. Sedm let a stále spolu chodíme na víno.

„Jenže teď jsi na tom jako já,“ vesele na mě mrkne. „Spíš se ženatým chlapem. Hned se cítím míň provinile.“

„Já s ním nespala. A nevěděla jsem, že je ženatý.“ To druhé není tak docela pravda. Když se večer chýlil ke konci, měla jsem už celkem jasno. Líbali jsme se, hlavy se nám točily po džínu a on se ke mně naléhavě tiskl. A najednou změna. Vína v jeho pohledu. Omluva. *Tohle nemůžu*. Ani nemusel nic říkat.

„Fajn, Sněhurko. Mám radost, že sis málem vrzla. Jak je to už dlouho?“

„Ani na to nechci myslet. V téhle situaci mi moc nepomůže, když propadnu ještě větší depresi,“ prohlásím a loknu si vína. Potřebuju další cigaretu. Adam šel na kutě, rychle usnul a probudí se až na snídani, než půjdeme do školy. Můžu si odpočinout. Adam nemá noční můry. Není náměsíčný. Díky bohu za ty malé laskavosti.

„A stejně za to všechno může Michaela,“ pokračuju. „Kdyby schůzku zrušila o něco dřív, než jsem tam dorazila, nic z toho by se nestalo.“

Nicméně Sophie řála do živého. Je to už dlouho, co jsem flirtovala s mužem, nemluvě o tom, že bych s nějakým pila nebo se líbala. Její život je jiný. Neustále je obklopená novými zajímavými lidmi. Kreativními typy, co žijí víc nespoutaně, paří po nocích a chovají se jako teenageři. Svobodná matka v Londýně, která si na živobytí vydělává jako sekretářka psychiatra na částečný úvazek, nemá moc příležitostí vyhodit si z kopýtka a trajdat po večerech venku v naději, že někoho potká, neřkuli že potká toho pravého. A na seznamky jako Badoo nebo Tinder si netroufám. Nějak jsem si zvykla, že žiju sama. Tohle všechno jsem na čas odsunula stranou. Na čas, ze kterého se nezáměrně vyklubal životní styl.

„Tohle ti zvedne náladu.“ Z vrchní kapsičky své červené maňestrové bundy vytahuje joint. „Věř mi, že až se zhulíme, bude ti to celý připadat mnohem zábavnější.“ Vidí mi na tváři, že se zdráhám, a ušklíbne se. „No tak, Lou. Tohle je speciální příležitost. Překonala jsi samu sebe. Cicmala ses se svým novým šéfem. To je geniální. Měla bych najít někoho, kdo by o tom napsal scénář. Mohla bych tě hrát.“

„Fajn,“ prohlásím. „Až mě vyhodí, budu potřebovat peníze.“ Nedokážu se se Sophií přít, ani nechci, a tak za chvílku sedíme na balkonku mého mrňavého bytu, u nohou víno, chipsy a cigarety, a s hihňáním si podáváme trávu.

Na rozdíl od Sophie, která je pořád napůl teenagerka, nemám ve zvyku kouřit trávu – když žijete sami, nemáte na to čas ani peníze –, ale smích je vždycky lepší než pláč, a tak zhluboka šlukuju sladký zapovězený kouř.

„Tohle se může stát jen tobě,“ směje se. „Schovala ses?“

Přikyvju a legrační vzpomínka viděná očima někoho jiného mě rozesměje. „Nic lepšího mě v tu chvíli nenapadlo. Utekla jsem na záchod a zůstala tam. Když jsem vyšla ven, byl pryč. V práci nastupuje od zítrka. Doktor Sykes ho dneska provedl a představil.“

„I jeho ženu.“

„Jasně, i jeho ženu.“ Vzpomínám si, jak dobře spolu vypadali, než mi to došlo. Nádherný pár.

„Jak dlouho jsi na tom záchodě tvrdla?“

„Dvacet minut.“

„Ach, Lou.“

Chvíli mlčíme, pak se obě rozchechtáme, a pak nemůžeme přestat, jak nám víno a tráva hučí v hlavách.

„Přála bych si vidět, jak ses tvářila,“ dodá Sophie.

„No, já se moc netěším na to, jak se bude tvářit on, až mě uvidí.“

Sophie pokrčí rameny. „On je ženáč. On by se měl stydět. Tobě nemůže vytknout ani ň.“

Snímá ze mě vinu, ale já ji stále cítím, stejně jako ten šok. Jako bych dostala pěstí do žaludku od té ženy, již jsem zahlédla po jeho boku, než jsem se utekla schovat. Jeho krásná žena. Elegantní. Tmavovláška, olivová pleť, něčím připomínala Angelinu Jolie. Snad tím tajemstvím, které ji obklopovalo. Výjimečně štíhlá. Opak mne. Její vzhled se mi vypálil do mozku. Nedokážu si představit, že tahle žena by někdy mohla podlehnout panice a schovat se před někým na záchodě. Bolí mě to víc, než by mělo po jednom opilém večeru, a nejen proto, že moje sebevědomí kleslo až na dno.

Háček je v tom, že se mi líbil – opravdu moc líbil. O tom Sophii nemůžu říct. O tom, že takhle hezky jsem si hodně dlouho s nikým nepopovídala. Jak šťastná jsem se cítila,

když jsem flirtovala s někým, kdo mi flirtování oplácel, a že jsem zapoměla, jak je úžasné těšit se na něco, co by mohlo přijít. Můj život obvykle tvoří sled šedých nekonečných stereotypních úkonů. Vzbudím Adama a odvedu ho do školy. Pokud pracuju a chci začít brzy, jde do ranní družiny. Pokud nepracuju, můžu si dovolit strávit hodinku či víc bloumáním po secondhandech a obchůdcích charit a shánět si nějaké značkové oblečení, které by se hodilo k nenápadně luxusnímu vzhledu kliniky. Než se Adam vrátí, musím uvařit, uklidit, nakoupit. Pak přijdou na řadu úkoly, čaj, koupel, vyprávění nebo pohádka, Adamovo ukládání do postele, víno a můj špatný spánek. Když odchází na týden k otci, bývám tak unavená, že sotva stihnu udělat víc než ležet a sledovat nesmysly v televizi. Představa, že takhle bude můj život vypadat nejméně do doby, než bude Adamovi kolem patnácti, mě trochu děsí, proto na ni raději nemyslím. Ale setkání s mužem v baru mi připomnělo, jak příjemné je něco cítit. Jako žena. Měla jsem pocit, že žiju. Klidně bych se do toho baru vrátila, abych zjistila, jestli se tam stavil a hledal mě. Ale život pochopitelně není romantický seriál. Je ženatý. A já jsem pitomá. Nejsm zahořklá, jenom smutná. Nic z toho nemůžu Sophii říct, protože by mě litovala, a to nechci, proto je snazší dělat si z toho legraci. Je to legrační. Kromě toho nevysedávám každý večer doma a nelituju se. Jako by nešlo žít spokojeně bez muže. V podstatě jsem celkem šťastná. Dávno jsem dospěla. Mohlo by to být mnohem horší. Tohle byla chyba. Dokážu se s tím vyrovnat.

Naberu si hrst křupek a Sophie udělá to samé.

„Boubelky jsou trendy,“ proneseme jednohlasně, než si pusy nacpeme křupkami a skoro se udusíme, jak se znovu rozesmějeme. Myslím na to, jak jsem se před ním v panice a zděšení ukryla na záchod. Je to legrační. Všechno je legrační. Zítra ráno, až se tomu budu muset postavit tváří v tvář, to možná tak legrační nebude, ale teď se směju. Když se člověk nedokáže zasmát vlastním chybám, čemu už by se měl smát?

„Proč to vlastně děláš?“ ptám se později, když mezi námi stojí prázdná láhev vína a večer se chýlí ke konci. „Myslím ty tvoje avantýry. Nejsi s Jayem šťastná?“

„Jasně že jsem,“ opáčí Sophie. „Miluju ho. A není to tak, že bych měla milence pořád.“

To je nejspíš pravda. Je herečka; občas při vyprávění přehání.

„Ale proč to vůbec dělat?“ Kupodivu jsme se o tomhle nikdy moc nebavily. Ví, že mi to není úplně příjemné, ne proto, že to dělá – to je její věc –, ale protože Jaye znám a mám ho ráda. Chová se k ní moc hezky. Bez něho by byla takříkajíc v háji.

„Mám větší potřebu sexu než on,“ uzavře nakonec. „A manželství stejně není o sexu. Je o tom, být se svým nejlepším přítelem. Jay je můj nejlepší přítel. Ale jsme spolu už patnáct let. Touha nevydrží věčně. Chci říct, že to pořád děláme, občas, ale není to takové jako dřív. A když máš dítě, všechno se změní. Tolik let vidíš svého partnera víc jako rodiče než jako milence, že je potom těžké znovu vykresat vášeň.“

Myslím na svoje krátké manželství. Touha mezi námi nepohasla. Ale to mu nezabránilo odejít s někým jiným, po čtyřech letech vztahu, když našemu synovi byly sotva dva. Možná má pravdu. Nevzpomínám si, že bych kdy viděla ve svém ex, v Ianovi, svého nejlepšího přítele.

„Zdá se mi to trochu smutné.“ A opravdu se mi to zdá smutné.

„To je tím, že věříš v pravou lásku a štěstí na věky věků jako v pohádce. Takový život není.“

„Myslíš si, že tě někdy podvedl?“ ptám se.

„Rozhodně za sebou nějaké aférky má,“ přizná. „Kdysi dávno to byla jedna zpěvačka, se kterou pracoval. Myslím si, že spolu chvíli byli. Ale ať mezi nimi šlo o cokoliv, náš vztah to neovlivnilo. Vážně ne.“

Dokáže to říct tak, že to zní rozumně. Já dokážu myslet jen na bolest ze zrady, kterou jsem cítila, když mě Ian opustil. Na to, jak tím ovlivnil, jak vidím samu sebe. Jak bezcenná jsem si v těch prvních letech připadala. Jak ošklivá. Krátká známost, kvůli které mě opustil, nevydržela, ale já se necítila o nic líp.

„Nevěřím, že tohle někdy pochopím,“ pronesu.

„Každý má nějaká tajemství, Lou,“ chlácholí mě. „Každý by měl mít právo na nějaká tajemství. Nikdy nemůžeš o člověku vědět všechno. Zbláznila by ses, kdyby ses o to snažila.“

Když odejde, uklízím po našem večírku a přemýšlím, jestli ji Jay nepodvedl jako první. Možná je tohle Sophiino tajemství a důvod jejích dostaveníček v hodinových hotelích. Možná to celé dělá proto, aby se cítila lépe nebo se tajně pomstila. Kdo ví? A možná o tom jen moc přemýšlím. Moc přemýšlet je moje specialita. Každému, co jeho jest, připomínám si. Zdá se, že je šťastná, a to mi stačí.

Je jen chvíli po půl jedenácté, ale jsem vyřízená, tak nakouknu na okamžik k Adamovi a potěším se pohledem na jeho mírumilovný spánek. Leží na boku stočený do klubíčka pod pokrývkou Star Wars, s medvídkem zasunutým pod paží, tak zavřu a nechám ho spát.

Když se probudím v koupelně, je tma, stojím před zrcadlem, a než si úplně uvědomím, kde jsem, vnímám silnou bolest v holeni, kam jsem se koplá o malý koš na prádlo postavený v koutě. Srdce mi buší a zpod vlasů stéká pot. Jak se kolem mě zhmotňuje realita, noční můra se rozpadá a nechává po sobě jen ozvěny v mé hlavě. Stejně vím, co se mi zdálo. Pokaždé je to stejný sen.

Jsem v budově, připomíná starou nemocnici nebo sirotčinec. Sama. Adam je uvězněný někde uvnitř a já vím, prostě vím, že když se k němu nedostanu včas, zemře. Má strach a volá mě. Něco zlého si pro něho přichází. Běžím chodbami a snažím se k němu dostat a ze stěn a stropů se po mně natahují úponky stínů, jako by byly součástí nějakého děsivého zla přebývajícího uvnitř budovy, a obtácejí mě, až mě polapí. Slyším jen, jak Adam pláče, a snažím se té tmě utéct, ale lepkavá chapadla jsou odhodlaná nepustit mě k němu, sežvýkat mě a zatáhnout do nekonečné temnoty. Je to strašný sen. Drží se mě stejně jako stíny v té noční můře. Podrobnosti se noc od noci mění, ale příběh je pokaždé stejný. Nikdy si na něj nezvyknu, bez ohledu na to, kolikrát se mi zdál.

Noční můry nepřišly s narozením Adama – mívala jsem je vždycky, ale předtím jsem bojovala o svůj život. Zpětně vidím, že to bylo lepší, i když tenkrát jsem to nevěděla. Noční děsy jsou prokletím mého života. Nemám naději na klidný noční spánek, přitom být matkou samoživitelkou je samo o sobě dost vyčerpávající.

Už dlouho jsem nedošla tak daleko. Obvykle se probudím a zmatená stojím buď u své, nebo Adamovy postele, a často právě pronáším nějakou nesmyslnou vystrašenou větu. Stává se to tak často, že už mu to skoro nevádí, ani ho to nezbudí. Je po otci hodně praktický. Ale smysl pro humor má díky bohu po mně.

Rozsvítím světlo, podívám se do zrcadla a zaúpím. Je mi jasné, že černé kruhy, které se mi rýsují pod očima, make-up nezakryje. Ne za denního světla. No výborně. Říkám si, že nezáleží na tom, co si *ten-chlap-z-baru* neboli *sakra-on-je-to-můj-nový-ženatý-šéf* o mně myslí. Doufejme, že se bude cítit tak trapně, aby mě celý den ignoroval. Přesto se mi svírá žaludek a v hlavě mi hučí z přemíry vína a spousty cigaret. *Koukej se sebrat, říkám si. Během jednoho dvou dnů se na to zapomene. Prostě tam jdi a dělej si svou práci.*

Jsou teprve čtyři ráno, trochu se napiju vody, zhasnu a odšourám se zpátky do své postele v naději, že si do šesti, kdy zazvoní budík, ještě chvilku zdřímnu. Snažím se nemyslet na to, jaké bylo cítit jeho ústa na mých, a jak se mi líbilo, i když to trvalo jen chvilku, vnímat tu naléhavou touhu. Cítit to spojení s někým. Zírám do zdi, v duchu počítám ovečky a najednou si uvědomím, že i když jsem nervózní, vlastně se těším, že ho zase uvidím. Stisknu zuby a nadávám si, jaký jsem idiot. Já přeci taková nejsem.

ADELE

S úsměvem mu mávám, když se vydává vstříc svému prvnímu dni na klinice, a starší žena odnaproti, která vede vyvenčit svého malého slaboučkého psíka, to souhlasně pozoruje. David a já vždycky vypadáme jako dokonalý pár. Líbí se mi to.

Přesto si oddychnu úlevou, když zavřu dveře a dům je jenom můj, i když ten vzdech vnímám tak trochu jako malou zradu. Miluju, když je tu David se mnou, ale ještě jsme se nestihli vrátit k tomu, co jsme spolu kdysi vytvořili, a atmosféra je plná nevyřčeného. Díky bohu je nový dům tak velký, že se může schovat ve své pracovně, a když obezřetně mjíme jeden druhého, dokážeme předstírat, že je všechno v pořádku.

Přesto se cítím o něco lépe, než když přišel domů opilý. Ráno potom jsme to pochopitelně neprobírali, poslední dobou spolu nemluvíme. Místo toho jsem ho nechala s jeho články a šla nás oba zapsat do místního poměrně drahého fitness a pak jsem se procházela po nové honosné čtvrti a vstřebávala dojmy. Jsem ráda, když mám přehled o okolí. Chci být schopná si ho v duchu vybavit. Cítím se pak lépe. Jsem klidnější.

Procházela jsem se téměř dvě hodiny a snažila se zapamatovat si obchody, bary a restaurace, dokud jsem je neměla v hlavě bezpečně uložené a připravené kdykoliv si je znovu vybavit, a pak jsem u místního pekaře koupila chléb, v lahůdkářství trochu oliv, krájenou šunku, hummus a sušená rajčata – všechno tak dekadentně předražené, že to

vysálo do dna můj účet na domácnost –, a připravila jsem nám uvnitř piknik. Bylo sice dost teplo, abychom seděli venku, ale podle mě se mu na zahradu ještě nebude chtít.

Včera jsme byli na klinice. Okouzila jsem doktora Sykese a další lékaře a sestry, které jsme potkali. Lidé reagují na krásu. Zní to marnivě, ale je to pravda. David mi jednou řekl, že porotci věří víc lidem, kteří vypadají dobře, než lidem průměrným a ošklivým. Jsou to jen šťastně poskládané kosti a kůže, ale zjistila jsem, že dokážou kouzla. Ani nemusíte moc mluvit, jen naslouchat a usmívat se, a lidé se můžou přetrhnout. Jsem ráda, že jsem krásná. Kdybych řekla, že ne, lhala bych. A tvrdě pracuju na tom, abych pro Davida stále krásná zůstala. Všechno, co dělám, dělám pro něho.

Davidova nová pracovna je podle toho, co jsem viděla, druhá největší v celé budově, podobnou by pravděpodobně měl, kdyby přijal místo v Harley Street. Přepychový koberec je krémový, stůl ostentativně robustní a venku se nachází velmi luxusní recepce. Žena za recepcí, světlolvasá a pohledná – pokud máte rádi tenhle typ – utekla dřív, než nás někdo mohl představit, což mě rozladilo –, ale doktor Sykes si toho ani nevšiml, jak mluvil na mě a na Davida, a červenal se, když jsem se smála jeho nepovedeným polovtipům. Myslím, že jsem si vedla celkem dobře vzhledem k tomu, jak moc mě bolelo srdce. Davida to muselo také potěšit, protože se potom trochu uvolnil.

Dnes jdeme v rámci oficiálního uvítání na večeři k doktoru Sykesovi. Už jsem si vybrala šaty a vím, jak se učešu. Chci, aby na mě David musel být pyšný. Umím být dobrá manželka. Mám sice stále obavy, ale od chvíle, kdy jsme se přestěhovali, se cítím klidnější.

Pohlédnu na hodiny tikající do nekonečného ticha domu. Je teprve osm. Zřejmě právě přišel do kanceláře. Dříve než v půl dvanácté nezavolá. Mám čas. Jdu nahoru do ložnice a lehám si na povlečení. Nechystám se spát. Ale zavírám oči. Přemýšlím o klinice. O Davidově kanceláři. O přepychovém krémovém koberci. O stole z leštěného mahagonu. O malém škrábanči na jeho růžku. Dvou malých křeslících. Solidních židlích. Detaily. Zhluboka se nadechnu.